

Kommunistiska Internationalens första kongress

Svenska Bok- och Tidningstryckeriet, Stockholm 1919.

Innehållsförteckning:

Den tredje Internationalens grundande	1
Den Kommunistiska Internationalens riktlinjer	2
1. Erövringen av den politiska makten.....	3
2. Demokratin och diktaturen.....	3
3. Bourgeoisens expropriation och produktionens socialisering.....	4
4. Vägen till seger.....	5
Borgerlig demokrati och proletär diktatur.....	7
Kommunistiska Internationalen och de olika socialistiska strömningarna	14
Andra Internationalen inför världskriget.....	14
Andra Internationalens sönderfallande.....	14
Socialistkonferensen i Bern.....	16
Resolution mot den vita terrorn.....	18
Till hela världens arbetare	20
Världskrigets skyldiga.....	20
Krigets följder – en ohygglig kris.	21
Krigets inverkan på småstaterna	22
Kolonierna.....	23
Kommunismen och demokratin	23
Proletariatets statsapparat	24
Den tredje Internationalen.....	25

Den tredje Internationalens grundande

Den 2-6 mars 1919 hölls i Moskva en stor internationell kongress med representanter för de revolutionära socialisterna i hela världen, förut mera löst organiserade i den s. k. Zimmerwaldrörelsen, och här beslöts grundandet av Den tredje Internationalen, efterträdaren till den andra International, som genom socialpatrioternas förräderi mot socialismens principer slogs sönder vid världskrigets utbrott.

På denna kongress i Moskva var aderton partier representerade, nämligen det tyska kommunistiska partiet (Spartacusförbundet), det ryska kommunistiska partiet, de österrikiska och ungerska kommunistiska partier, Sveriges socialdemokratiska vänsterparti, norska socialdemokratiska partiet, schweiziska socialdemokratiska partiet, amerikanska socialistiska arbetarpartiet, Balkanförbundet av de revolutionära socialdemokraterna med det bulgariska vänsterpartiet (de ”trånghjärtade”) och det rumäniska kommunistpartiet, polska kommunistpartiet, finska kommunistpartiet, Ukrainas kommunistiska parti, Lettlands, Litauens och Vit-Rysslands kommunistiska partier, estniska kommunistpartiet, armeniska kommunistpartiet, de tyska kolonisternas i Ryssland kommunistiska parti, gruppen av orientaliska socialister i Ryssland samt Frankrikes Zimmerwaldsvänster. I allt deltog 230 delegerade med rösträtt. Representanter för 15 organisationer bevisade kongressen med yttranderätt, nämligen de tjeckiska, sydslaviska, engelska och franska kommunistiska grupperna, holländska socialdemokratiska partiet, amerikanska ligan för socialistisk propaganda, Schweiziska kommunistgruppen, kommunistiska grupperna från Turkestan, Turkiet, Georgien, Aserbeidschan och Persien, kinesiska socialistiska arbetarpartiet, koreanska arbetarförbundet och Zimmerwaldkommissionen. Flere delegerade hade häktats på vägen och därför hindrats att komma.

Bland representanterna märktes för det ryska kommunistpartiet Lenin, Trotsky och Sinovjev, Stalin, Bucharin, Tschitscherin, Obolensky och Vorovsky. Zimmerwaldkommissionen företrädde av Angelika Balabanoff. Balkanfederationen av Rakowsky, tyska kommunisterna av Albert, schweizarna av Platten, från Norge var Stang och från Sverge Grimlund närvarande. Sista dagen anlände från Schweiz fransmannen Henry Guilbeaux.

På kongressen upplästes den franska internationalisten Loriots anmärkningsvärda förklaring, som han avgivit vid opportunistkongressen i Bern.

Kongressen beslöt att konstituera sig som den tredje Internationalens första kongress.

På dagordningen stod följande frågor: 1) rapporters avgivande, 2) program för den kommunistiska internationalen, 3) borgerlig demokrati och proletariats diktatur, 4) ställningen till de socialistiska strömningarna och till Bernkonferensen, 5) det internationella läget och de förbundnas politik, 6) val av styrelse.

Kongressen antog program och riktlinjer för den nya internationalen, utsände ett manifest till hela världens arbetare samt gjorde några uttalanden i aktuella frågor. Vidare beslöts välja en provisorisk internationell exekutivkommitté med säte i Moskva. Till dess sekreterare utsågs Angelika Balabanoff.

Manifesten och de viktigaste resolutionerna återgivas i denna skrift. Ett stenografiskt referat av kongressens förhandlingar kommer sedermera att publiceras.

Den Kommunistiska Internationals riktlinjer

Det kapitalistiska världssystemets i dess inre dolda motsättningar yttrade sig med en oerhörd kraft i en jätteexplosion – i det stora imperialistiska världskriget.

Kapitalismen försökte övervinna sin egen anarki genom att organisera produktionen. I stället för talrika konkurrerande företagare bildade sig väldiga kapitalistsammanslutningar (syndikat, karteller, truster) bankkapitalet förenade sig med industrikapitalet; hela det ekonomiska livet behärskades av den finanskapitalistiska oligarkin, som genom sin organisation på grundval av denna makt uppnådde ett envælde. I stället för den fria konkurrensen uppstod monopolet. Den enskilde kapitalisten blir förbandskapitalist. Vansinnig anarki ersättes av organisationer.

Men i samma mån som anarkin i det kapitalistiska produktionssättet ersättes av de kapitalistiska organisationerna i de enskilda landen, blir motsättningarna, konkurrenskampen, anarkin i världshushållningen allt skarpare. Kampen mellan de största organiserade rovsstaterna förde med järnhård nödvändighet till det ohyggliga imperialistiska världskriget. Profithungern drev världskapitalet till kamp om nya avsättningsmarknader, nya placeringsaffärer, nya råmaterialellor, kolonislavarnas billiga arbetskraft. De imperialistiska staterna, som sins emellan delat upp hela världen och förvandlat de många millionerna afrikanska, asiatiska, australiska och amerikanska proletärererna och bönderna till arbetsdjur, måste förr eller senare stöta samman i den väldiga krasch, som visade kapitalismens verkliga anarki-natur. Så uppstod den största av alla förbrytelser – rofferiets världskrig.

Kapitalismen försökte också övervinna sin motsättningsfyllda *sociala struktur*. Det borgerliga samhället är ett klassamhälle. Kapitalet i de största civiliserade staterna ville blanda bort de sociala motsättningarna. På de plundrade kolonialfolkens bekostnad korruperade kapitalet sina löneslavar, skapade intressegemenskapen mellan utsugna och utsugare gentemot de undertryckta kolonierna – gula, svarta, röda kolonialfolk – fängslade de europeiska och amerikanska arbetarklasserna vid det imperialistiska fosterlandet.

Men samma metod av permanent korruption, med vilken arbetarklassens patriotism och andliga underkastelse verkställdes, hade genom kriget förvandlat sig i sin motsats. Proletariatets fysiska förintelse och fullständiga förslavande, ett oerhört tryck, utarmande och urartning, världssvälten, det var den slutgiltiga lönen för borgfreden. Den störtade samman. *Det imperialistiska kriget förvandlade sig i medborgarkriget.*

Det nya tidsskedet är kommet! Kapitalismens upplösning och inre sönderfallande. *Den kommunistiska proletärrevolutionens tidskede!*

Det imperialistiska systemet störtar samman. Jäsning i kolonierna, jäsning bland förut osjälvständiga små nationer, proletariatets uppror, segrande proletärisk revolution i en del länder. Upplösning av de imperialistiska arméerna, de härskande klassernas fullständiga oduglighet att vidare leda folkens öden sådan är bilden av tillståndet just nu i hela världen.

Mänskligheten, vars hela kultur nu ligger i spillror, hotas av faran av fullständig förintelse. Det finns endast en makt, som kan rädda den, och denna makt är proletariatet. Den gamla kapitalistiska ”ordningen” existerar icke mer, den kan inte längre bestå. Slutresultatet av det kapitalistiska produktionssättet är kaos. Och detta kaos kan endast den största, den produktiva klassen övervinna: arbetareklassen. Den måste bryta kapitalets välde, omöjliggöra krigen, förinta staternas gränser, förvandla hela världen i en för sig arbetande gemenskap, förverkliga folkens förbrödring och befrielse.

Häremot rustar sig världskapitalet till en sista kamp. Under ”folkförbundets täckmantel och ett pacifistiskt frasöverflöd gör det sina sista ansträngningar att åter sammankitta det

kapitalistiska systemets spontant sönderfallande delar och rikta sina krafter mot den allt mer växande proletära revolutionen.

Denna kapitalistklassens nya, oerhörda sammansvärjning måste proletariatet besvara med att erövra den politiska makten, rikta denna makt mot sina klassfiender och sätta den igång som hävstång för den ekonomiska omvälvningen. Världsproletariatets slutgiltiga seger betyder början till den befriade mänsklighetens verkliga historia.

1. Erövringen av den politiska makten

Proletariatets erövring av den politiska makten betyder förintandet av bourgeoisieens politiska makt. Bourgeoisien starkaste maktmedel är den borgerliga statsapparaten med dess kapitalistiska armé under ledning av officerare från borgar- och junkerklasserna, med dess polis och gendarmeri, dess fängelsedirektörer, domare, dess präster, ämbetsmän o. s. v. Erövringen av den politiska makten betyder inte bara ett personombyte i ministerierna utan förintandet av den fientliga statsapparaten, erövringen av den verkliga makten, bourgeoisieens, de kontrarevolutionära officerarnas och de vita gardenas avvärjning och proletariatets, de revolutionära soldaternas, de röda arbetargardenas beväpnande; avskaffandet av alla borgerliga domare och organiserandet av proletära domstolar, upphävandet av de reaktionära statsämbetsmännens välde och skapandet av proletariatets nya förvaltningsorgan. Proletariatets seger ligger i desorganisationen av den fientliga och organisationen av den proletära makten, den består i förstörandet av den borgerliga och uppbyggandet av den proletära statsapparaten. Först sedan proletariatet vunnit segern och brutit borgarklassens motstånd, kan det utnyttja åt sig de forna motståndarna till den nya ordningen genom att ställa dem under sin kontroll och så småningom dra in dem i arbetet på det kommunistiska bygget.

2. Demokratin och diktaturen

Den proletära staten är som varje stat en förtryckarapparat, men den riktar sig mot arbetarklassens fiender. Dess mål är att bryta och omöjliggöra utsugarnas motstånd, vilka i sin förtvivlade kamp använder alla medel för att kväva revolutionen i blod. Proletariatets diktatur, som öppet ger proletariatet den gynnade ställningen i samhället, är å andra sidan en provisorisk inrättning. I mån som bourgeoisieens motstånd brytes, dessa exproprieras och så småningom blir en arbetande klass, försvinner den proletära diktaturen, staten dör bort och med den klasserna själva.

Den s. k. demokratin, d. v. s. den borgerliga demokratin, är inte annat än bourgeoisieens förstuckna diktatur. Den mångprisade allmänna ”folkviljan” existerar lika litet som det enhetliga folket. I verkligheten existerar klasserna med motsatta, oförenliga viljor. Men då bourgeoisieen är en liten minoritet, behöver den denna fiktion, bluffen med den nationella ”folkviljan”, för att under detta vackert klingande ord befästa sitt välde över de arbetande klasserna och påtvinga dem sin egen klassvilja. Gentemot denna utövar proletariatet, befolkningens överväldigande majoritet, helt öppet sin massorganisation, sina råds klassvälde för att avskaffa bourgeoisieens privilegier och säkerställa övergången till det klasslösa, kommunistiska samhället.

I den borgerliga demokratin ligger huvudvikten på de rent formella deklARATIONERNA om fri- och rättigheter, men vilka äro oåtkomliga för det arbetande folket, för proletärer och halvproletärer, som icke äger några materiella medel, medan bourgeoisieen utnyttjar sina materiella medel till att genom sin press och sina organisationer beljuga och bedra folket. Gentemot detta lägger rådssystemet, denna nya typ av statsmakt, huvudvikten på att ge proletariatet möjlighet att förverkliga sina fri- och rättigheter. Rådsmakten ger de bästa

palatsen, husen, tryckerierna, pappersförråden o. s. v. åt folket för dess press, möten och föreningar. Och först därmed är den verkliga *proletäriska* demokratin möjlig.

Den borgerliga demokratin förespeglar i sitt parlamentariska system endast med ord massorna deras andel i statsförvaltningen. I själva verket hålles massorna och deras organisationer fullständigt borta från den verkliga makten och den verkliga statsförvaltningen. I rådssystemet sköter massorganisationerna och genom dem massan själv förvaltningen, i det råden drar ständigt växande mängder av arbetare in i förvaltningen; endast så får så småningom hela det arbetande folket del i den verkliga statsförvaltningen. Rådssystemet stöder sig alltså på proletariatets massorganisationer, på råden själva, de revolutionära fackföreningarna, de kooperativa organisationerna o. s. v.

Genom uppdelning av den lagstiftande och den utförande makten, genom oåterkalleliga parlamentariska mandat skärper den borgerliga demokratin och det parlamentariska systemet massornas avskiljande från staten. Återigen återkallningsrätten i råden, den lagstiftande och den utövande maktens förening, rådets egenskap av arbetande kollegier förenar massorna med förvaltningsorganen. Denna förbindelse avfordras också därigenom att i rådssystemet själva valen icke äger rum efter konstlade territoriella indelningar utan efter produktionsenheter.

Så förverkligar rådssystemet den sanna proletäriska demokratin, demokratien för och inom proletariatet emot bourgeoisien. Det industriella proletariatet blir i detta system privilegierat såsom den ledande, bäst organiserade, politiskt mognaste klassen, under vars hegemoni halvproletärerna och småbönderna på landsbygden så småningom höjs. Dessa det industriella proletariatets provisoriska privilegier måste utnyttjas till att undandra de fattigare småborgerliga massorna på landsbygden från storböndernas och bourgeoisiens inflytande och organisera och fostra dem till medarbetare på det kommunistiska bygget.

3. Bourgeoisiens expropriation och produktionens socialisering

Den kapitalistiska ordningens och den kapitalistiska arbetsdisciplinens upplösning omöjliggör för de givna klassförhållandena produktionens återställande på dess förra bas. Arbetarnas lönestrider – även de framgångsrika – medför ej den eftersträlvade lyftningen i levnadsstandard, ty arbetarnas levnadsstandard kan lyftas endast under förutsättning att icke bourgeoisien utan proletariatet själv behärskar produktionen. Arbetarnas väldiga lönestrider i alla land, i vilka deras förtvivlade läge tar sig tydligt uttryck i den elementära kraften och tendensen till generalisering, omöjliggör den kapitalistiska produktionens fortsättande. För att höja ekonomiens produktionskrafter, för att så fort som möjligt bryta bourgeoisiens motstånd, som förlänger det gamla samhällets dödskamp och därigenom för till faran av det ekonomiska livets fullständiga ruin, måste den proletära diktaturen genomföra storbourgeoisien och junkerdömet expropriering och förvandla produktions- och trafikmedlen till den proletära statens gemensamma egendom.

Kommunismen födes nu ur kapitalismens spillror. Historien ger icke mänskligheten någon annan utväg. Opportunisterna, som reser det utopiska kravet på den kapitalistiska ekonomiens återuppbyggande, för att uppskjuta socialiseringen, förlänger endast upplösningsprocessen och för till den direkta faran av den fullständiga undergången. Den kommunistiska revolutionen är samtidigt det bästa och enda medlet varigenom den viktigaste samhälleliga produktionskraften proletariatet – och med detta samhället självt skall kunna upprätthållas.

Proletär diktatur innebär ingalunda i och för sig någon uppdelning av produktions- och trafikmedlen. Tvärtom, dess syfte är att än mer centralisera produktionskrafterna och underordna hela produktionen en enhetlig plan.

Som första steg till socialisering av hela ekonomin kan nämnas: centraliseringen av storbankerna, som f. n. leder produktionen, erövringen av alla ekonomiska statskapitalistiska organ genom deras övertagande av proletariats statsmakt, övertagandet av alla kommunala företag, socialiseringen av i syndikat och trustar organiserade produktionsgrenar liksom av alla sådana produktionsbranscher, vari kapitalets koncentration och centralisation tekniskt tillåter detta, socialiseringen av lantgodsen och dessas förvandling i samhälleligt ledd drift.

Vad de smärre företagen beträffar måste proletariats så småningom förena dem, allt efter deras storlek.

Därvid bör uttryckligen betonas, att den lilla egendomen ingalunda kommer att exproprieras och att de egendomsägare, som ej exploaterar något lönearbete, icke heller kommer att utsättas för några våldsingripanden. Detta lager indras så småningom i den socialistiska organisationen genom föredömet, genom praktiken, som skall visa det den nya ordningens företräderna, en ordning som skall befria småbönderna och städernas småborgare från det ekonomiska trycket av ockrarkapitalet och junkerdömet, från skattebördorna (speciellt genom statsskuldernas avskaffande) o. s. v.

Den proletära diktaturens uppgift på det ekonomiska området kan endast lösas i mån som proletariats blir i stånd att skapa de centraliserade förvaltningsorganen för produktionen och förverkliga arbetsförvaltningen. Därvid måste det givetvis utnyttja de av sina massorganisationer, som är intimast sammanvuxna med produktionsprocessen.

På distributionens område måste den proletära diktaturen ersätta handeln genom en rättvis fördelning av produkterna. På vägen dit bör nämnas följande åtgärder: partihandelns socialisering, proletariats övertagande av alla borgerligt-statliga såväl som också kommunala distributionsapparater, kontrollen över de stora kooperativa sammanslutningarna, vilkas organisation ännu i övergångsepoken spelar en stor roll, den så småningom skeende centralisationen av alla dessa organ och deras förvandling till ett enhetligt helt, som rationellt handhar produkternas distribution.

Liksom på produktionens område måste man också på distributionens utnyttja alla kvalificerade tekniker och specialister, när deras politiska motstånd är brutet och de är i stånd att inordna sig ej hos kapitalet utan i det nya produktionssystemet.

Proletariats kommer icke att förtrycka dessa utan det kommer att för första gång ge dem möjligheter att utveckla det intensivaste skapande arbete. Den proletära diktaturen kommer att sätta sin Kooperation i stället för den åtskillnad mellan det fysiska och det andliga arbete, som kapitalismen utvecklats, och på detta sätt förena vetenskap och arbete.

Jämte expropriationen av fabrikerna, gruvorna, godsen o. s. v. måste proletariats också avskaffa befolkningens utsugning genom de kapitalistiska husägarna, överlämna de stora husen i händerna på ortens arbetarråd, överflytta arbetarna i borgarhusen o. s. v.

Under denna stora omvälvningsperiod måste rådsmakten oavbrutet uppbygga hela förvaltningsapparater allt mer centraliserad men å andra sidan åter dra till sig allt större lager av det arbetande folket till omedelbart deltagande i förvaltningen.

4. Vägen till seger

Den revolutionära epoken fordrar av proletariats användandet av sådana kampmedel, som koncentrerar hela dess energi, d. v. s. massaktionen och dess logiska konsekvens: den direkta sammanstötningen med det borgerliga statsmaskineriet i öppen kamp. Detta mål måste alla andra metoder, exempelvis revolutionärt utnyttjande av den borgerliga parlamentarismen, underordnas.

Den nödvändiga förutsättningen för en sådan framgångsrik kamp är skilsmässan icke blott från kapitalets direkta lakejer och den kommunistiska revolutionens böddlar, vilken roll högersocialdemokraterna spelar, utan också från ”centern” (Kautskys folk), som i de mest kritiska ögonblicken överger proletariatet för att kokettera med dess öppna motståndare.

Å andra sidan är det nödvändigt att etablera ett block med de element av den revolutionära arbetarrörelsen, som ehuru de förr ej tillhörde det socialistiska partiet nu i det stora hela står på den proletära diktaturens ståndpunkt, i råds maktens form, exempelvis vissa syndikalistiska element.

Tillväxten av den revolutionära rörelsen i alla land, faran för denna revolutions kvävande genom de kapitalistiska staternas förbund, socialförräddarpartiernas försök att enas (bildandet av den gula ”Internationalen” i Bern) i syfte att betjäna den Wilsonska ligan, och slutligen den absoluta nödvändigheten av de proletära krafternas koordination – allt detta måste leda till en verkligt revolutionär och verkligt proletärisk, kommunistisk International.

Den International, som underordnar de s. k. nationella intressena under den internationella revolutionens intressen, kommer att förkroppsliga de olika proletariatens ömsesidiga hjälp, ty utan ekonomiskt och annat ömsesidigt bistånd kommer proletariatet icke att kunna organisera det nya samhället, och å andra sidan kommer i motsats till den gula socialpatriotiska Internationalen den internationella proletära kommunismen att understödja de utsugna kolonialfolken i deras strider emot imperialismen för att befördra ett slutgiltigt sammanstörtande av det imperialistiska världssystemet.

De kapitalistiska förbrytarna påstod vid världskrigets början, att de endast försvarade det gemensamma fosterlandet. Men snart visade den tyska imperialismen genom sina blodbad i Ryssland, i Ukraina, i Finland sin verkliga rövarnatur. Nu demaskerar sig själva inför de mest efterblivna folkager ententestaterna som världsrövare och proletariatets mördare.

Tillsammans med den tyska bourgeoisie och socialpatrioterna stryper de – under det de på läpparna bär hycklande fredsfraser – med sina krigsmaskiner och fördummade barbariska kolonialsoldater det europeiska proletariatets revolution. Obeskrivlig är de borgerliga kannibalernas vita terror. Oersättlig är arbetarklassens offer. Sina bästa – Liebknecht, Luxemburg – har det förlorat.

Däremot måste proletariatet värja sig, värja sig till varje pris! Den kommunistiska Internationalen uppkallar hela världsproletariatet till denna sista kamp med vapen mot vapen och våld emot våld!

Ned med kapitalets imperialistiska sammansvärjning!

Leve de proletära rådets internationella republik!

Borgerlig demokrati och proletär diktatur

Nedanstående teser av Lenin antogs av kongressen som uttryck för den kommunistiska Internationalens ställningstagande till frågan om den borgerliga demokratin och den proletära diktaturen.

1. Den revolutionära rörelsens tillväxt inom proletariatet i alla land har hos bourgeoisin och dess agenter inom arbetarorganisationerna framkallat krampaktiga bemödanden att finna ideellt-politiska argument till försvar för utsugarnas välde. Bland dessa argument framhålles särskilt förkastandet av diktaturen och försvaret för demokratin. Förljugenheten och hyckleriet i ett sådant argument, upprepat på tusen sätt av den kapitalistiska prässen och den i februari 1919 i Bern avhållna gula Internationalens konferens, är emellertid klar för envar som inte vill begå förräderi mot socialismens grundsatsar.

2. Framför allt opererar denna bevisföring med begreppen ”demokrati överhuvud” och ”diktatur överhuvud”, utan att ställa frågan, om vilken klass det är tal. En sådan, utanför eller ovanför klasständpunkten stående, föregivet såsom hela folkets ståndpunkt gällande frågeställning är ett direkt hån mot socialismens grundlära, nämligen läran om klasskampen, vilken, erkänd i ord, i gärning glömmes av de socialister, som övergått i bourgeoisins läger. Ty i intet av de civiliserade kapitalistiska länderna existerar en demokrati överhuvud”, utan det existerar endast en borgerlig demokrati, och det är tal icke om ”diktatur överhuvud” utan om de förtryckta klassernas, d. v. s. proletariatets diktatur över förtryckarna och utsugarna, d. v. s. bourgeoisin, i syfte att övervinna det motstånd, som utsugarna gör i kampen för sitt välde.

3. Historien lär, att ännu aldrig en förtryckt klass kommit till makten och kunnat komma till makten utan att genomgå en period av diktatur, d. v. s. erövring av den politiska makten och våldsundertryckande av det mest förtvivlade, vilda, för ingen förbrytelse ryggande motstånd, som alltjämt göres av utsugarna. Bourgeoisin, vars välde nu försvaras av socialister, vilka uttala sig mot ”diktaturen överhuvud” och med liv och själ går i breschen för ”demokratin överhuvud”, har erövat sin makt i de civiliserade länderna genom en rad uppror, medborgarkrig, genom våldsamt undertryckande av monarkin, de feodala, slavägarna och deras restaureringsförsök. Tusen och millioner gånger har socialisterna i alla land i sina böcker, broschyrer, i sina kongressresolutioner och agitationstal klargjort för folket dessa borgerliga revolutioners klasskaraktär. Därför är försvaret nu av den ”borgerliga demokratin” i talet om ”demokratin överhuvud” och skriket nu mot proletariatets diktatur i skriket om ”diktatur överhuvud” ett direkt förräderi mot socialismen, en faktisk övergång i bourgeoisins läger, förnekandet av proletariatets rätt till sin proletära revolution, ett försvar för den borgerliga reformismen just i ett sådant historiskt ögonblick, då den borgerliga reformismen i hela världen störtat samman och kriget skapat en revolutionär situation.

4. Alla socialister har, genom att framhålla klasskaraktären hos den borgerliga civilisationen, den borgerliga demokratin, den borgerliga parlamentarismen, uttalat den tanke, som med största vetenskapliga noggrannhet av Marx och Engels uttrycktes så, att den demokratiska borgerliga republiken intet annat är än en apparat för arbetarklassens undertryckande genom bourgeoisin, massans av arbetande genom en handfull kapitalister. Det fins bland dem, som nu höjer sitt anskri mot diktaturen och går i breschen för demokratin, inte en enda revolutionär och inte en enda marxist, som inte högt och heligt svurit inför arbetarna, att han erkände denna socialismens grundsanning; men nu, då det bland den revolutionära proletariatet börjat en jäsning och en rörelse, som är inriktad på att förintä denna undertryckningsapparat och erövra proletariatets diktatur, framställer dessa socialismens förrädare saken så, som om bourgeoisin skänkt arbetarna den ”rena demokratin”, som om

bourgeoisin avstode från allt motstånd och vore villig att underkasta sig de arbetandes majoritet, som om i den demokratiska republiken inte funnits eller funnes någon statsapparat för arbetets undertryckande genom kapitalet.

5. Pariserkommunen, firad i ord av alla som ville gälla för socialister, när de vet, att den äger arbetarmassornas stora och uppriktiga sympati, har särskilt tydligt bevisat den historiska villkorligheten och det begränsade värdet av den borgerliga parlamentarismen och den borgerliga demokratin, vilka i jämförelse med medeltiden är högst frisinnade inrättningar men i den proletära revolutionens tid oundgängligt kräver förändringar från grunden. Just Marx, som på det högsta uppskattade Kommunens historiska betydelse, har i sin analys av densamma påvisat den borgerliga demokratin och den borgerliga parlamentarismens utsugarkaraktär, hur den undertryckta klassen har rätt att en enda gång under loppet av flera år avgöra, vilka riksdagsmän från den besittande klassen skall i parlamentet företräda folket och träda det under fötterna. Just nu, när rådsrörelsen, som griper hela världen, inför allas ögon för Kommunens sak vidare, glömmet socialismens förrädare den praktiska erfarenheten och de konkreta lärdomarna av Pariserkommunen och upprepar det gamla borgerliga svamlet om ”demokratin överhuvud”. Kommunen var en icke-parlamentarisk inrättning.

6. Kommunens betydelse består vidare däri, att den gjort försöket att slå sönder och i grund förstöra den borgerliga statsapparaten, ämbetsmänna-, domstols-, krigs- och polisapparaten, och ersätta den med arbetarnas självförvaltande massorganisation, som inte kände åtskillnaden mellan den lagstiftande och den utövande makten. Alla borgerligt-demokratiska republiker i vår tid, däribland också den tyska, vilken av socialismens förrädare med hån emot sanningen betecknas som proletärisk, bibehåller denna borgerliga statsapparat. Detta bevisar alltjämt på nytt klart och tydligt, att ropet på försvar för ”demokratin överhuvud icke är något annat än försvaret för bourgeoisin och dess utsugningsprivilegier.

7. ”Församlingsfriheten” kan anföras som exempel på den ”rena demokratin” krav. Varje medveten arbetare, som inte brutit med sin klass, förstår genast, att det vore en oförmåhet att ge utsugarna församlingsfrihet också för den period och situation, då de gör motstånd mot sitt störtande och försvarar sina privilegier. Bourgeoisin själv gav, då den var revolutionär, varken i England 1649 eller i Frankrike 1793 monarkisterna och adeln församlingsfrihet, då dessa kallade in främmande trupper i landet och ”församlade” sig för att organisera ett restaureringsförsök. När bourgeoisin nu, sedan den för länge sedan blivit reaktionär, fordrar av proletariatet, att det skall i förväg garantera, att utsugarna, utan hänsyn till vilket motstånd kapitalisterna kommer att göra mot sitt eget expropriering, skall ges ”församlingsfrihet”, så kommer arbetarna endast att skratta åt ett sådant hyckleri från bourgeoisins sida.

Å andra sidan vet arbetarna mycket väl, att ”församlingsfriheten” t. o. m. i de mest demokratiska borgerliga republiker är en tom fras, ty de rika har de bästa offentliga och privata byggnaderna till sitt förfogande, har också tillräckligt med fritid för möten och åtnjuter den borgerliga maktapparats skydd. Stads- och lantproletärerna såväl som småbönderna, d. v. s. befolkningens övervägande flertal, har varken det ena, det andra eller det tredje. Så länge det förhåller sig så, är ”jämligheten”, d. v. s. ”rena demokratin”, ett bedrägeri. För att erövra en verklig jämlighet, för att faktiskt förverkliga demokratin åt de arbetande, måste man först fråntaga utsugarna alla offentliga och privata praktbyggnader, först ge de arbetande ledighet, är det nödvändigt att deras församlingsfrihet försvaras av väpnade arbetare och icke av söner till adeln eller av officerare ur kapitalistiska kretsar med vilseförda soldater.

Först efter en sådan förändring kan man, utan att håna arbetarna, det arbetande folket, de fattiga, tala om församlingsfrihet, om jämlighet. Men denna förändring kan ingen annan genomföra än det arbetande folkets förtrupp, proletariatet, genom att störta utsugarna, bourgeoisin.

8. ”Tryckfriheten” är också en av den ”rena demokratin” främsta paroller. Dock vet arbetarna, och socialisterna i alla land har millioner gånger medgivit det, att denna frihet är bedrägeri så länge de bästa tryckerierna och de största pappersförråden befinner sig i kapitalisternas händer, och så länge kapitalet har kvar sin makt över prässen, en makt som i hela världen yttrar sig desto tydligare och skarpare, ja, allt mer cyniskt, ju mer utvecklade demokratismen och den republikanska regimen är, såsom exempelvis i Amerika. För att erövra en verklig jämlikhet och en verklig demokrati åt de arbetande massorna, åt arbetarna och bönderna, måste man först frånta kapitalisterna möjligheten att anställa författare i sin tjänst, köpa förlag och muta tidningar. Och till den ändan är det nödvändigt att avskaka kapitalets ok, störta utsugarna och undertrycka deras motstånd. Kapitalisterna har alltid betecknat som frihet friheten för de rika att skaffa sig profit och arbetarnas frihet att dö av svält. Kapitalisterna betecknar som tryckfrihet friheten för de rika att muta prässen, friheten för rikedom att fabricera och förfalska den s. k. offentliga opinionen. Försvarna av den ”rena demokratin” avslöjar sig i själva verket åter som försvarare av det smutsigaste och falaste system, av de rikas välde över massornas upplysningsmedel, som folkets bedragare, vilka med fagert klingande men alltigenom förljugna fraser för folket bort från den konkreta historiska uppgiften att befria prässen från kapitalet. En verklig frihet och jämlikhet blir den ordning, som kommunisterna upprättar och där det icke kommer att finnas någon möjlighet att rikta sig på andras bekostnad, ingen objektiv möjlighet att direkt eller indirekt underkasta prässen pänningmakten, där intet kommer att kunna hindra arbetarna (eller en grupp av arbetare) att äga och förverkliga lika rätt att använda de samhället tillhöriga tryckerierna och papperslagren.

9. Nittonde och tjugonde århundradets historia har visat oss redan före kriget, vad den så berömda ”rena demokratin” under kapitalismen i själva verket vill säga. Marxisterna har alltid påstått, att ju mer utvecklad, ju ”renare” demokratin är, desto ohöjldare, skarpare, skoningslösare gestaltar sig klasskampen, desto renare framträder kapitalets tryck och bourgeoisins diktatur. Dreyfus-affären i det republikanska Frankrike, de blodiga anfallen av från kapitalistiskt håll beväpnade soldhärar mot strejkande arbetare i den fria och demokratiska republiken Amerika, dessa och tusen liknande fakta avslöjar den sanning, som bourgeoisin förgäves bemödar sig att dölja, att även i de mest demokratiska republiker i själva verket bourgeoisins terror och diktatur härskar och börjar öppet träda i dagen var gång det förefaller utsugarna som om kapitalets makt började vackla.

10. Det imperialistiska kriget 1914 1918 har en gång för alla även för de efterblivna bland arbetarna avslöjat denna den borgerliga demokratin sanna karaktär t. o. m. i de friaste republiker som borgerlig diktatur. För att berika de tyska och engelska grupperna av millionärer och milliardärer mördades dussintal millioner människor, och i de friaste republiker upprättades bourgeoisins militärdiktatur. Denna diktatur förblir i ententeländerna alltjämt bestående också efter Tysklands nedbrytande. Just kriget har mer än allt annat öppnat arbetarnas ögon, rivit av den borgerliga demokratin dess falska pynt och visat folket hela avgrunden av spekulation och vinningslystnad. Bourgeoisin har fört detta krig i frihetens och jämlikhetens namn, i frihetens och jämlikhetens namn har krigsleverantörerna roffat åt sig oerhörda rikedomar. Inga som helst bemödanden av den gula Bern-Internationalen skall vara i stånd att för massorna dölja den nu slutgiltigt avslöjade rövarkaraktären hos den borgerliga friheten, den borgerliga jämlikheten och den borgerliga demokratin.

11. I det kapitalistiskt mest utvecklade landet på den Europeiska kontinenten, i Tyskland, har de första månaderna av full republikansk frihet, som det imperialistiska Tysklands nedbrytande medfört, visat de tyska arbetarna och hela världen, vari den borgerligt-demokratiska republikens verkliga klassinnehåll består. Morden på Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg är händelser av världshistorisk betydelse inte bara därför att de bästa och ledande

personligheterna i den verkligt proletäriska kommunistiska Internationalen tragiskt bragts om livet utan också därför att den första europeiska statens – och man kan också utan överdrift säga: den första i hela världen slutgiltigt uppenbarat sig. När de häktade, d. v. s. under statsmaktens skydd tagna personer, ostraffat kunna mördas av officerare och kapitalister under en regering av socialpatrioter, så är följdriktigt den demokratiska republik, där detta kunde tilldra sig, en bourgeoisins diktatur. Folk som ger uttryck åt sin harm över mordet på Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg men icke förstår denna sanning, bevisar därmed sin dumhet och sitt hyckleri. I en av de friaste och mest avancerade republikerna i världen, i den tyska republiken, består "friheten" i friheten att ostraffat kunna slå ihjäl proletariatets häktade ledare. Och det kan inte vara annorlunda, så länge kapitalismen hävdar sig, enär demokratiens utveckling icke försvagar klasskampen, utan tvärtom skärper den, som nu såsom resultat av och under inflytande av kriget och dess följdföreteelser nått kokpunkten.

I hela den civiliserade världen äger f. n. utvisningar, förföljelser och inspärningar av bolsjeviker rum såsom t. ex. i en av de friaste borgerliga republikerna: Schweiz, vidare i Amerika bolsjevikpogromer o. d. Från demokratins synpunkt överhuvud eller från den rena demokratins är det helt enkelt löjligt, att avancerade, civiliserade, demokratiska, till tänderna beväpnade länder fruktar för närvaron av några dussin människor från det efterblivna, svältande, ruinerade Ryssland som i millioner exemplar av borgerliga tidningar kallas vilt och brottsligt. Det är klart, att det samhällsliga läge, som kunnat alstra en så skriande motsättning, i själva verket är bourgeoisins diktatur.

12. I ett sådant sakläge är icke blott proletariatets diktatur fullständigt rättfärdigad såsom kampmedel för störtandet av utsugarna och undertryckandet av deras motstånd, utan också fullt nödvändig för hela de arbetandes massa såsom det enda skyddet mot bourgeoisins diktatur, som lett till kriget och förbereder nya krig.

Huvudsaken, vilken socialisterna ej förstår och som just innebär deras teoretiska kortsynthet, deras avhängighet av de borgerliga fördomarna, deras förräderi mot proletariatet, är att i det kapitalistiska samhället vid en skärpning av den för detta samhälle grundväsentliga klasskampen det inte kan ges någon medelväg emellan bourgeoisins diktatur och proletariatets diktatur. Varje dröm, om något tredje är en småborgerlig reaktionär lamentation. Det visar erfarenheten av ett mer än hundraårig utveckling av den borgerliga demokratin och arbetarrörelsen i alla framskridna land och särskilt de fem sista årens erfarenhet. Däröfver talar också hela nationalekonomiens lära, hela innehållet i marxismen, som klargör den ekonomiska nödvändigheten av bourgeoisins diktatur i alla epoker av varuhushållning, diktaturen vilken icke kan avskaffas av någon annan klass än den, som genom kapitalismens egen utveckling själv alltmer utvecklats, ökats, sammanslutit sig och stärkts, nämligen proletärklassen.

13. Socialisternas andra teoretiska och politiska fel består däri, att de icke förstår att demokratins former oundgängligt ändrat sig under årtusendenas lopp, allt från dess rötter i antiken, i och med en härskande klass avlösning av en annan. I det gamla Greklands republikerna, i medeltidens städer, i de mest utvecklade kapitalistiska staterna har demokratin olika former och olika utbredning. Det vore den största enfald att anta, att den mest djupgående revolution i mänsklighetens historia, den första övergången av makten ur en utsugarminoritetens händer i den utsugna majoritetens, kunde äga rum inom ramen av den gamla borgerliga parlamentariska demokratin utan de väldigaste omvälvningar, utan skapandet av nya former för demokratin, nya institutioner, nya villkor för dess användning o.s.v.

14. Proletariatets diktatur är lik andra klassers diktatur däri, att den, likt varje annan diktatur, är framkallad av nödvändigheten att med våld undertrycka den klass motstånd, vilken förlorar

sin politiska makt. Den grundläggande skillnaden mellan proletariats diktatur, och andra klassers, storgodsägarens diktatur under medeltiden, bourgeois diktatur i alla civiliserade kapitalistiska länder, består däri, att storgodsägarens och bourgeois diktatur var ett våldsundertryckande av motståndet från befolkningens övervägande flertal, de arbetande massorna. I motsats därtill är proletariats diktatur ett våldsundertryckande av motståndet från utsugarna, d. v. s. befolkningens tydliga mindretal, storgodsägarna och kapitalisterna.

Häraf följer åter, att proletariats diktatur, allmänt talat, icke blott oundgängligt måste medföra en förändring i demokratins former och institutioner, utan en sådan förändring av denna själv, som består i en av världen aldrig hittills skådad utbredning av demokratisms faktiska utnyttjande från de av kapitalismen förslavade, från de arbetande klassernas sida.

Och verkligen, den form för proletariats diktatur, som faktiskt redan är utarbetad, d. v. s. sovjetmakten i Ryssland, rådssystemet i Tyskland, de s.k. Shop Stewards Committees och andra analoga sovjetinstitutioner i andra land, alla dessa förverkligar och betyder för de arbetande klasserna, d. v. s. för befolkningens övervägande flertal, en sådan faktisk möjlighet att betjäna sig av de demokratiska fri- och rättigheterna, som den aldrig ens närmelsevis förefanns i de bästa demokratiska borgerliga republikerna.

Sovjetmaktens väsen består däri, att just de klassers massorganisation, vilka undertrycktes av kapitalisterna, d. v. s. arbetarna och halvproletärerna (bönderna som icke utsuger något främmande arbete och som ständigt tvingas att sälja åtminstone någon del av sitt arbete) utgör de ständiga och enda grundvalarna för hela statsmakten, hela statsapparaten. Just de massor, vilka t. o. m. i de mest demokratiska borgerliga republiker, där de enligt lagen är likaberättigade men i verkligheten genom tusen medel och knep hålles borta från deltagandet i det politiska livet och från utnyttjandet av de demokratiska fri- och rättigheterna, dras nu från till varaktigt, obetingat och därigenom avgörande deltagande i statens demokratiska förvaltning.

15. Medborgarnas jämlikhet utan hänsyn till kön, konfession, ras, nationalitet, som den borgerliga demokratin alltid och överallt utlovat men aldrig genomfört och på grund av kapitalismens välde aldrig kunde genomföra, har sovjetmakten eller proletariats diktatur förverkligat på en gång och fullständigt, enär endast arbetarnas makt är i stånd därtill, arbetarna som icke är intresserade i privategendomen till produktionsmedlen och kampen om dess alltjämt nya uppdelning.

16. Den gamla, d. v. s. borgerliga, demokratin och parlamentarismen var så organiserade, att just de arbetande klasserna var hållna mest borta från förvaltningsapparaten. Sovjetmakten, d. v. s. proletariats diktatur, är däremot så organiserad, att den närmar de arbetande massorna till förvaltningsapparaten. Samma syfte tjänar också föreningen av lagstiftande och utövande makt i statens sovjetorganisation och de territoriala valkretsarnas ersättande med produktions enheter, såsom verk, fabriker.

17. Hären var en undertryckningsapparat icke blott i monarkin; den förblev så också i alla borgerliga, till och med i de mest demokratiska republiker. Endast sovjetmakten som ensam fast statsorganisation just för de av kapitalisterna undertryckta klasserna är i stånd att upphäva militärens beroende av den borgerliga kommandomakten och verkligen sammansmälta proletariats med militären samt verkligen genomföra proletariats beväpning och bourgeois avväpning, utan vilka betingelser socialismens seger är omöjlig.

18. Statens sovjetorganisation är inriktad därpå, att proletariats som den klass, vilken genom kapitalismen mest koncentrerats och upplysts, innehar den ledande rollen i staten. Erfarenheten från alla revolutioner och alla rörelser av de förslavade klasserna, erfarenheten från den socialistiska världsrörelsen lär oss, att endast proletariats är i stånd att förena och

rycka med sig de kringströdda och efterblivna lagren av den arbetande och utsugna befolkningen.

19. Endast statens sovjetorganisation är i stånd att på en gång och fullständigt förstöra den gamla, d. v. s. den borgerliga ämbetsmänna- och domstolsapparaten, som under kapitalismen blev bestående t. o. m. i de mest demokratiska republiker, och måste bli så, samt faktiskt för arbetarna och de arbetande massorna blev det största hindret för demokratiens genomförande. Pariserkommunen har tagit det första världshistoriska steget på denna väg, sovjetmakten det andra.

20. Statsmaktens förintande är det mål, som alla socialisterna uppställt för sig, bland dem och främst bland dem Marx. Utan detta måls förverkligande är den sanna demokratin, d. v. s. jämlikheten och friheten, något ouppnåeligt. Till detta mål för emellertid praktiskt endast sovjet- och den proletära demokratin, ty den börjar genast förbereda resp. stats fullständiga utdöende, genom att den drar fram det arbetande folkets massorganisationer till varaktigt och ovillkorligt deltagande i statsförvaltningen.

21. De i Bern församlade socialisternas fullständiga bankrutt, den hos dem i dagen trädande fullständiga bristen på förståelse för den nya, d. v. s. proletära demokratin, framgår särskilt av följande. Den 10 februari 1919 förklarade Branting i Bern den gula Internationalens internationella konferens avslutad. Den 11 februari 1919 publicerade dess medlemmar i Berlin i tidningen die Freiheit ett upprop från de oavhängiga till proletariatet. I detta upprop medges Scheidemannregeringens borgerliga karaktär, den förebrås att den önskar avskaffa råden, vilka kallas "revolutionens bärare och skydd", och man föreslår att legalisera råden, ge dem statliga rättigheter, ge dem veto mot nationalförsamlingens beslut och överlämna saken till referendum.

Ett sådant förslag är en fullständig andlig bankrutt för teoretiker, som försvarat demokratin och icke förstått dess borgerliga karaktär. Det löjliga försöket att förena rådssystemet, d. v. s. proletariatets diktatur, med nationalförsamlingen, d. v. s. bourgeoisins diktatur, avslöjar slutgiltigt de gula socialisternas och socialdemokraternas själsliga armod och småborgarnas reaktionära politik såväl som deras fega koncessioner åt den nya proletära demokratin oupphörligt växande krafter.

22. Majoriteten på den gula Internationalen i Bern, som utdömde bolsjevismen men av fruktan för arbetarmassorna icke vågade formellt rösta för en utdömande resolution, har ur klasståndpunkt handlat alldeles riktigt. Just denna majoritet är fullständigt solidarisk med de ryska mensjevikerna, socialrevolutionärerna och Scheidemännen i Tyskland. De ryska mensjevikerna och socialrevolutionärerna, som klagat över förföljelser från bolsjevikernas sida, söker dölja det faktum, att dessa förföljelser framkallats av mensjevikernas och socialrevolutionärernas deltagande i medborgarkriget på bourgeoisins sida emot proletariatet. På alldeles samma sätt har i Tyskland Scheidemännen och deras parti deltagit i medborgarkriget på bourgeoisins sida mot arbetarna.

Det är därför alldeles naturligt, att flertalet deltagare i den gula Bern-Internationalen uttalat sig för utdömandet av bolsjevikerna. Däri har emellertid ej kommit till uttryck försvaret av den "rena demokratin" utan ett självförsvar av folk som känner att de i medborgarkriget står på bourgeoisins sida gentemot proletariatet.

På dessa grunder måste man beteckna såsom ur klassynpunkt riktigt beslutet av den gula Internationalens majoritet. Men proletariatet bör icke frukta denna sanning utan öppet se den i ansiktet och dra alla konsekvenser därav.

På grundval av dessa teser och med uppskattande av rapporterna från de mest skilda länders ombud förklarar den kommunistiska Internationalens kongress, att huvuduppgiften för de kommunistiska partierna i de land, där rådsmakten ännu icke upprättats, består i följande:

1. Upplysning bland de breda lagren av arbetarklassen om den historiska betydelsen av den politiska och praktiska nödvändigheten att skapa en ny proletär demokrati, som måste sättas i stället för den borgerliga demokratin och parlamentarismen;
2. utbredning och utbyggnad av råden på alla industriens områden, i här och flotta såväl som bland lantarbetare och småbönder, samt
3. erövring av en säker, medveten, kommunistisk majoritet inom råden.

Kommunistiska Internationalen och de olika socialistiska strömningarna

Redan år 1907 på den internationella socialistiska kongressen i Stuttgart, när den andra Internationalen tog itu med frågan om kolonialpolitiken och de imperialistiska krigen, vart det klart, att mer än hälften av den andra Internationalen och största delen av dess ledare i dessa frågor stod bourgeoisien mycket närmare än Marx' och Engels' kommunistiska ståndpunkt.

Trots detta antog Stuttgartkongressen en av den revolutionära flygelns representanter, N. Lenin och Rosa Luxemburg, föreslagen ändring av följande lydelse:

”Om dock ett krig utbryter, är socialisterna förpliktade att ta itu med det för att fortast möjligt få det avslutat och med alla medel *utnyttja den av kriget framkallade ekonomiska och politiska krisen till att upplysa folket och därigenom påskynda det kapitalistiska väldets fall.*”

På Basel-kongressen i november 1912, inkallad under Balkankriget, förklarade den andra Internationalen:

”De borgerliga regeringarna må ej förgäta, att det tysk-franska kriget framkallade Kommunens revolutionära resning och att rysk-japanska kriget satte i rörelse Rysslands revolutionära krafter. Proletärerna anser det för en förbrytelse att till förmån för kapitalistisk profit-dynastisk konkurrens och uppblomstrandet av diplomatiska fördrag skjuta på varann.”

Andra Internationalen inför världskriget.

Ännu i slutet av juli och i början av augusti 1914, 24 timmar före världskrigets början, fortfor den andra Internationals tongivande organ och institutioner att utdöma det annalkande kriget som den största förbrytelse av bourgeoisien. De på denna dag utfärdade förklaringarna av den andra Internationals ledande partier utgör den vältaligaste anklagelseskrift mot den andra Internationals ledare.

Med det första skottet, som föll på den imperialistiska masslaktens fält, förrådde den andra Internationals ledande partier arbetarklassen och gick, under ”fosterlandsförsvarets” täckmantel, över en var på ”sin” bourgeois sida. Scheidemann och Ebert i Tyskland, Thomas och Renaudel i Frankrike, Henderson och Hyndman i England, Vandervelde och de Brouckere i Belgien, Renner och Pernerstorfer i Österrike, Plechanov och Rubanovitj i Ryssland, Branting och hans parti i Sverige, Gompers och hans åsiktsfränder i Amerika, Mussalini C:o i Italien uppfordrade proletariatet att sluta ”borgfred” med ”sitt” lands bourgeois, avstå från kriget mot kriget och i realiteten bli imperialisternas kanonmat.

I detta ögonblick var det andra Internationalen slutgiltigt gick bankrutt och omkom.

Andra Internationals sönderfallande.

Bourgeoisien i de rikaste länderna erhöll, tack vare den ekonomiska utvecklingens allmänna förlopp, möjligheten att genom små allmosor ur sina jättevinsterna muta och förleda arbetarklassens spetsar, arbetararistokratin. Socialismens småborgerliga ”medlöpare” strömmade in i de officiella socialdemokratiska partiernas leder och förändrade så småningom dess politiska kurs åt den borgerliga sidan. Av ledarna för den fredliga parlamentariska arbetarrörelsen, fackföreningsledarna, sekreterarna, redaktörerna och funktionärerna inom socialdemokratien bildade sig en arbetarbyråkrati, som ägde sina egna själviska gruppintressen och i verkligheten var fientlig mot socialismen.

Tack vare alla dessa omständigheter urartade den officiella socialdemokratien till ett antisocialistiskt och chauvinistiskt parti.

Redan i den andra Internationalens sköte visade sig *tre stora grundolika riktningar*. Under krigets gång till början av den proletära revolutionen i Europa framträdde konturerna till dessa tre riktningar i skarpaste tydlighet:

1. *Den socialchauvinistiska strömningen* ("majoritets"-strömningen), vars typiska representanter är de tyska socialdemokraterna, som nu delar makten med den tyska bourgeoisien och blivit ledarna av den kommunistiska Internationalen, Karl Liebknechts och Rosa Luxemburgs mördare.

Socialchauvinisterna har nu till full evidens visat sig som proletariatets klassfiender och fullföljer precis det program för krigets "avveckling" som bourgeoisien förelagt dem: de huvudsakliga skattebördornas avvältande på de arbetande massorna, privategendomens oantastbarhet, arméns kvarlämnande i bourgeoisiens händer, upplösning av de över allt uppståndna arbetarråden, kvarlämnande av den politiska makten i bourgeoisiens händer – borgerlig "demokrati" mot socialismen.

Hur skarpt än kommunisterna hittills kämpat emot "majoritetssocialisterna", har arbetarna dock ännu ej insett hela faran, som hotar det internationella proletariatet från dessa förrädare. Att öppna alla arbetares ögon för socialchauvinisternas judasgärning och med väpnad hand oskadliggöra detta kontrarevolutionära parti är en av de den internationella proletära revolutionens viktigaste uppgifter.

2. "*Centern*"-strömningen (socialpacifister, Kautskyaner, oavhängiga). Denna strömning började utbilda sig redan före kriget, huvudsakligen i Tyskland. I början av kriget var "centern" nästan över allt i sina konturer kongruent med socialchauvinisterna. "Centerns" teoretiske ledare Kautsky uppträdde till försvar för den politik, som de tyska och franska socialchauvinisterna fullföljde. Internationalen vore endast ett "fredsinstrument"; "kamp för freden", "klasskamp – under freden", så lydde Kautskys paroll.

"Centern" håller från krigets början på "enheten" med socialchauvinisterna. Efter Liebknechts och Luxemburgs mördande predikar "centern" alltför samma "enhet" d. v. s. arbetarkommunisternas enhet med de kommunistiska ledarna Liebknechts och Luxemburgs mördare.

Redan i början av kriget började "centern" (Kautsky, Viktor Adler, Turati, Mac Donald) predika "ömsesidig amnesti" för å ena sidan ledarna för de Tyska och österrikiska socialchauvinistiska partierna, å andra sidan Frankrikes och Englands. Denna amnesti predikar "centern" ännu i dag efter krigets avslutande och hindrar därigenom arbetarna att klargöra för sig orsakerna till den andra Internationalens sammanstörtande.

"Centern" sände sina representanter till kompromiss-socialisternas internationella konferens i Bern och underlättade därigenom Scheidemanns och Renaudels bedrägeri mot arbetarna.

Det är obetingat av nöden att avskilja de revolutionäraste elementen från "centern", vilket kan uppnås endast genom skoningslös kritik och avslöjande av "centerns" ledare. Den organisatoriska brytningen med "centern" är en absolut historisk nödvändighet. Det är kommunisternas uppgift i varje särskilt land att bestämma ögonblicket för denna brytning alltefter den utveckling rörelsen hos dem nått.

3. *Kommunisterna*. Inom den andra Internationalen, där de försvarade de kommunistisk-marxistiska åsikterna om kriget och proletariatets uppgifter (Stuttgart 1907), bildade den tyska "vänsterradikala" gruppen (senare Spartacus), de ryska bolsjevikerna, de holländska "tribunisterna", ungdomdemokraterna i Sverge, vänstra flygeln av ungdomsinternationalen i en rad land, den första kärnan till den nya Internationalen.

Trogna arbetareklassens intressen proklamerade denna riktning från krigets början parollen: det imperialistiska krigets förvandling i ett medborgarkrig. Denna riktning har nu konstituerat sig som den tredje internationalen.

Socialistkonferensen i Bern

var ett försök att galvanisera den andra Internationalens lik.

Bern-konferensens sammansättning visar tydligt, att världens revolutionära proletariat icke har något gemensamt med denna konferens.

Rysslands segerrika proletariat, Tysklands hjältemodiga proletariat, italienska proletariatet, den kommunistiska delen av Österrike-Ungerns proletariat, Schweiz' proletariat, Bulgariens, Rumäniens och Serbiens arbetarklasser, Sverges, Norges och Finlands arbetares vänsterpartier, ukrainska, lettiska, polska proletariatet, den bästa delen av Englands organiserade proletariatet, den internationella ungdomen och kvinno-internationalen har demonstrativt vägrat att delta i socialpatrioternas Bernkonferens.

De deltagare i Bern-konferensen, som ännu hade någon kontakt med den verkliga arbetarrörelsen i vår tid utgjorde en oppositionsgrupp, som åtminstone i huvudfrågan: ställningstagandet till den ryska revolutionen gick emot socialpatrioternas manöver. Vår franske partikamrat Loriots förklaring, där Bern-konferensens majoritet gisslas såsom bourgeoisiens hantlangare, är alla klassmedvetna arbetares i hela världen verkliga mening.

I den s. k. « skuldfrågan rörde sig Bern-konferensen inom ramen av den borgerliga ideologien. De tyska och franska socialpatrioterna slungade mot varann inbördes samma beskyllningar, som tyska och franska bourgeoisien slungat mot varann. Bern-konferensen förlorade sig i futtiga detaljer angående det eller det steget av de borgerliga ministrarna före kriget och ville icke inse, att kapitalismen, bägge koalitionernas finanskapital och deras socialpatriotiska lakejer är de huvudskyldiga i kriget. Den socialpatriotiska majoriteten i Bern ville leta ut de huvudskyldiga i kriget. En blick i spegeln, och de hade alla måst erkänna sig som skyldiga.

Vad Bern-konferensen förklarar till territorialfrågan är fullt av tvetydigheter. Just dessa tvetydigheter är det bourgeoisien behöver. Den imperialistiska bourgeoisiens reaktionäraste representant hr Clemenceau, har erkänt socialpatriotkonferensens i Bern förtjänster gentemot den imperialistiska reaktionen genom att mottaga en delegation från Bern-konferensen och föreslå den att delta i alla resp. kommissioner hos den parisiska imperialistkonferensen.

I kolonialfrågan kom tydligt till uttryck, att Bern-konferensen som i detta de liberalt-borgerliga kolonialpolitikernas kölvatten, som finner koloniernas utsugning och förslavande av den imperialistiska bourgeoisien rättfärdigat och endast söker skyla över det med humanitärt-filantropiska fraser. De tyska socialpatrioterna fordrade tyska koloniernas fortsatta anhörighet till tyska riket, d. v. s. ifrågavarande koloniers fortsatta utsugning av tyska kapitalet. De därvid uppkomna meningsskiljaktigheterna bevisar, att ententens socialpatrioter står på samma slavägarståndpunkt och betraktar som självklart de franska och engelska koloniernas fortsatta undertryckande från hemmakapitalets sida. Därmed visade Bern-konferensen, att den grundligt glömt bort parollen: «bort från kolonierna!»

I sitt ställningstagande till "folkförbundet" visade Bern-konferensen, att den går i samma borgerliga elements fotspår, som genom sin bedrägliga bluff med "folkens liga" ville besvärja den i hela världen växande proletärska revolutionen. I stället för att avslöja manipulationerna på entente-konferensen i Paris som schackrade med folk- och ekonomiska områden, sekunderade Bern-konferensen dem genom att förnedra sig till desammas redskap.

Den underhaltiga hållningen hos konferensen, som överlämnade åt en borgerlig regeringskonferens i Paris att lösa arbetarskyddslagstiftningsfrågan, visar, att socialpatrioterna medvetet uttalat sig för ett bevarande av det kapitalistiska löneslaveriet och äro beredda att låta arbetarklassen avspisas med småreformer.

De genom bourgeoisiens politik inspirerade försöken att få Bern-konferensen att fatta ett beslut som skulle ge den andra Internationalens stöd åt en eventuell väpnad intervention i Ryssland, fälldes endast tack vare oppositionens ansträngningar. I denna Bern-oppositionens framgång gent emot de utpräglat chauvinistiska elementen ser vi det indirekta beviset för, att Västeuropas proletariat sympatiserar med den ryska proletärrevolutionen och är beredd till kamp mot den imperialistiska bourgeoisien.

Den fruktan dessa bourgeoisiens lakejer hyser inför arbetarrådens oundvikliga fortsatta utbredning, märker man av det ängsliga undvikandet att ens det allra flyktigaste sysselsätta sig med denna världshistoriska företeelse.

Arbetarråden är den viktigaste företeelsen sedan Pariskommunen. Genom det faktum, att Bern-konferensen ignorerat denna fråga, har den offentligt förkunnat sitt andliga armod, sin teoretiska bankrutt.

Den kommunistiska Internationalens kongress betraktar den ”international”, som Bern-konferensen sökt upprätta, såsom en gul strejkbrytarinternational, som är och förblir endast ett verktyg åt bourgeoisien.

Kongressen uppfordrar arbetarna i alla land att uppta den mest beslutsamma kamp emot den gula Internationalen och skydda folkets bredaste massor för denna lögn- och bedrägeriinternational.

Resolution mot den vita terrorn

Det kapitalistiska systemet var alltifrån början ett system för rofferi och massmord. De rysligheter, som kapitalismens kolonialpolitik medförde, vilken med bibel, syfilis och brännvin ledde till skoningslöst utrotande av hela stammar och folk i elände, svält, försvagande och förtidig död för otaliga exploaterade proletärer; det blodiga undertryckandet av arbetarklassen, när den rest sig mot sina utsugare, och till sist det kolossala, ohyggliga blodbad, som förvandlade världsproduktionen till en produktion av människolik – detta är bilden av den kapitalistiska ordningen.

Från krigets början ha de härskande klasserna, som på slagfälten mördat mer än tio miljoner människor och gjort ännu fler till krymplingar, även i det inre av sina länder tillämpat den blodiga diktaturens regim. Den ryska tsaristiska regeringen nedsköt och hängde arbetarna och bönderna, samt tillställde judeprogromer. Den österrikiska monarkien dränkte i blod resningen bland de ukrainska och tjeckiska arbetarna och bönderna. Den engelska bourgeoisien dödade de bästa representanterna för det irländska folket. Den tyska imperialismen rasade i det inre av sitt land, och de revolutionära matroserna voro de första dödssoffren. I Frankrike nedsköt man de ryska soldater, som icke voro villiga att försvara de franska bankireernas intressen. I Amerika lynchade borgarna internationalisterna, dömde hundratals av proletariatets bästa män till 20-årigt straffängelse och nedsköt strejkande arbetare. När det imperialistiska kriget började förvandlas till borgarkrig, och faran för blodsregimens fall nalkas för de härskande klasserna, dessa de största förbrytare historien känner, blev deras djuriskhet ännu grymmare. – I kampen för upprätthållandet av den kapitalistiska ordningen anlitar borgarklassen de oerhördaste metoder, inför vilka alla medeltida grymheter, inkquisitioner och kolonialrofferi förblekna.

Borgarklassen, som nu vid randen av sin grav fysiskt förintar den viktigaste produktivkraften i det mänskliga samhället – proletariatet – har genom denna vita terror fullständigt blottat sin lumpenhet.

De ryska generalerna, detta levande förkroppsligande av tsarregimen, har skjutit och skjuta fortfarande ner arbetarna massvis, till och med under direkt eller indirekt medverkan från socialförrädarna. Under socialrevolutionärernas och mensjevikernas herravälde i Ryssland fylldes fängelserna av tusentals arbetare och bönder, och generalerna utrotade hela regementen, som visat uppstudsighet.

Nu har Krasnov och Denikin, som åtnjuta ententens välvilliga understöd, skjutit eller hängt tiotusentals arbetare. De läto t. o. m. liken på de avrättade hänga kvar i galgarna tre hela dagar för att terrorisera de efterlevande. I Ural- och Volgaområdet avhöggo de tjeckoslovakiska banden benen och händerna på fångarna, dränkte dem i Volga eller begrovo dem levande. I Sibirien ha generalerna förgjort tusentals kommunister, utrotat otaliga mängder arbetare och bönder.

Den tyska och österrikiska bourgeoisien och socialförrädarna ha tillräckligt visat sin kannibalnatur, när de i Ukranja i transportabla järngalgar läto hänga kommunistiska arbetare och bönder, sina egna landsmän, våra österrikiska och tyska meningsfränder.

I Finland, detta den borgerliga demokratins land, hade hjälpt den finska bourgeoisien att skjuta 13 14000 proletärer. I Helsingfors drevo de med maskingevärseld kvinnor och barn framför sig. Genom deras understöd möjliggjordes de finska vitgardisternas och de svenska frivilligas blodiga orgier mot det besegrade finska proletariatet. I Tammerfors tvang man de till döden dömda kvinnorna att själva gräva sin grav; i Viborg nedmejade man tusentals finska och ryska män, kvinnor och barn o. s. v.

I det inre av sitt land ha den tyska bourgeoisien och den tyska socialdemokratin genom det blodiga undertryckandet av den kommunistiska arbetarresningen, genom det bestialiska mordet på Liebknecht och Luxemburg, genom att utrota de spartacistiska arbetarna, uppnått det reaktionära raseriets högsta punkt.

De vitas terror är den fana, under vilken bourgeoisien marscherar fram.

Samma skådespel ha vi även sett i andra länder.

I det demokratiska Schweiz står man beredd att krossa arbetarna om de skulle våga trotsa kapitalisternas lagar. I Amerika synes tukthus, lynchning och den elektriska stolen vara de utvalda symbolerna för demokrati och frihet. I Ungern och England, i Böhmen och Polen – överallt detsamma. De borgerliga mördarna rygga icke tillbaka för några skändligheter. För att befästa sin makt upphetsa de chauvinisterna (t. ex. den ukrainska borgerliga demokratin med mensjeviken Petljura i spetsen, den polska – med socialpatrioten Pilsudsky i spetsen o. s. v.) till ohyggliga judeprogromer, vilka vida övergå dem, som igångsattes av det tsaristiska polisväldet. Och när det polska reaktionära packet mördade de ryska rödakorsrepresentanterna, så var detta endast en droppe i havet av förbrytelse och grymheterna från den inför sitt fall stående borgerliga kannibalismen.

Nationernas förbund, som enligt dess skapares försäkringar skall bringa fred, anstiftar blodig kamp mot proletariatet i alla länder. Ententemakterna, som vilja rädda sin makt, beträda genom att använda färgade trupper vägen till den brutalaste terror.

Den kommunistiska Internationalens första kongress, som fördömer de kapitalistiska mördarna och deras socialdemokratiska medhjälpare, uppmanar arbetarna i alla länder att anstränga sina krafter till det yttersta för att för alltid göra slut på mord- och exploaterings-systemet genom att krossa den kapitalistiska regimens makt.

Till hela världens arbetare

Sjuttio två år har förflutit sedan det kommunistiska partiet förkunnade inför världen sitt program i form av ett manifest, författat av den proletära revolutionens största läromästare: Karl Marx och Friedrich Engels. Redan den tiden var kommunismen, som knappt hunnit träda in på kampens arena, kringrand av hets, lögn, hat och förföljelse från de besittande klasserna, vilka med rätta i den anade sin dödsfiende.

Under dessa sju årtiondens lopp gick kommunismens utveckling svåra vägar: uppmarschens stormanlopp men också perioder av nedgång, framgångar men också hårda nederlag. I grunden gick dock utvecklingen den väg, som förestakats den i det kommunistiska partiets manifest. Den sista avgörande kampens epok inträdde senare än den sociala revolutionens apostlar väntat och önskat det. Men den har kommit. Vi kommunister, representanter för det revolutionära proletariatet i olika länder i Europa, Amerika och Asien, som samlats i sovjetmakternas Moskva, känner och betraktar oss som efterföljare i och fullbordare av den sak vars program förkunnades för sjuttio två år sedan. Vår uppgift består i att sammanfatta arbetarklassens revolutionära erfarenhet, rensa rörelsen från fördärvlig beblandning med opportunism och socialpatriotism, samla alla verkligt revolutionära partiets krafter inom världsproletariatet och därigenom underlätta och påskynda den kommunistiska revolutionens seger.

Världskrigets skyldiga.

Nu, då Europa är betäckt av spillror och rykande ruiner, håller de fräckaste brandstiftarna på med att söka de till kriget skyldiga. Bakom dem står deras professorer, parlamentariker, journalister, socialpatrioter och andra bourgeoisins soudenörer.

Under loppet av en lång rad år har socialismen Förutsagt det imperialistiska krigets oundviklighet och sett orsaken till detta krig i den omätliga rovgirigheten hos de besittande klasserna i de båda huvudlägren och i alla kapitalistiska land överhuvud. Två år före krigsutbrottet har de ansvariga socialistiska ledarna i alla land på kongressen i Basel brännmärkt imperialismen som upphovet till det kommande kriget och hotat bourgeoisin att hemsöka den med den socialistiska revolutionen som proletariatets hämnd för militarismens förbrytelser. Nu, efter fem års erfarenhet, sedan historien avslöjat Tysklands rövande och ententestaternas icke mindre brottsliga dåd, fortsätter ententeländernas statsocialister att tillsammans med sina regeringar alltjämt mer och mer avslöja den störtade tyske kejsaren. Än mer, de tyska socialpatrioterna, som i augusti 1914 förklarade Hohenzollrarnas diplomatiska vita bok som folkens heligaste evangelium, anklagar nu i det gemenaste kryperi tillsammans med ententeländernas socialister såsom den särskilt skyldiga den störtade tyska monarkin, som de förut tjänat som slavar. På detta sätt hoppas de få sin egen skuld glömd och kunna förtjäna segrarnas välvilja. Men vid sidan av Romanovs, Hohenzollrarnas och Habsburgs störtade dynastier och dessa lands kapitalistiska klickar visar sig de regerande i Frankrike, England, Italien och Förenta Staterna i ljuset av de inträffade händelserna och de diplomatiska avslöjandena i all sin omätliga lumpenhet.

Den engelska diplomatin stod ända till ögonblicket för krigets utbrott med hemlighetsfullt, nedfällt visir. City-regeringen aktade sig för att meddela sin avsikt att delta i kriget på ententens sida, otvivelaktigt för att icke avskräcka Berlin-regeringen från kriget. I London ville man kriget. Därför förhöll man sig där så, att Berlin och Wien hoppades på Englands neutralitet, medan man i Paris och Petrograd fast räknade på Englands ingripande. Det av den årtionden långa utvecklingens gång förberedda kriget lössläpptes genom Storbritanniens direkta och medvetna provokation. Engelska regeringen kalkylerade med att ge Ryssland och Frankrike understöd endast så länge de på samma gång som de mattade ut sig själva också

lamslog Tyskland, dödsfienden. Men den tyska militärmaskinens makt visade sig för fruktansvärd och krävde icke blott ett till skenet företaget utan ett verkligt ingripande av England i kriget. Den tredjes roll, på vilken Storbritannien enligt gammal tradition hade anspråk har tillfallit Förenta Staterna. Den Engelska blockaden, som knappade in de amerikanska börsspekulationerna i europeiskt blod, klarade Washingtonregeringen så mycket lättare som ententens länder med feta profiter höll den amerikanska bourgeoisin skadelös för kränkningarna av den internationella rätten. Men Tysklands oerhörda militära övervikt förmådde regeringen i Washington att utträda ur sitt skenbara neutralitetstillstånd. Förenta staterna övertog gentemot Europa i den roll, som England spelat gentemot kontinenten i föregående krig och försökt spela i det sista. Den nämligen, att försvaga det ena lägret med tillhjälp av det andra inblandande sig i de militära operationerna, endast för att åt sig säkerställa alla situationens fördelar. Wilsons insats var i enlighet med den amerikanska tombolans metod inte stor men den var den sista och därmed vinsten hans.

Krigets följder – en ohygglig kris.

Det kapitalistiska systemets inre motsättning har genom kriget blivit mänskligheten till de gräsligaste kval av svält och köld, till epidemier och moralisk förvildning. Därigenom har också den akademiska striden inom socialismen om utarmnings-teorien och kapitalismens urholkande genom socialismen blivit slutgiltigt avgjord. Statistiker och pedanter av teorien om motsättningarnas utjämnande har under årtiondens lopp bemödat sig att från alla världens hörn plocka samman verkliga och skenbara fakta, som visade hur välståndet ökades för olika grupper och kategorier av arbetarklassen. Under föraktfulla visslingar av borgarkatedrarnas eunucker och den socialistiska opportunistens vinkelpredikanter antog man, att utarmningsteorien gravlagts. Men den dag som är står utarmningen inför oss, icke blott den sociala, utan den fysiologiska och den biologiska i hela sin skakande verklighet.

Det imperialistiska krigets katastrof har med ens sopat bort alla den fackliga och parlamentariska kampens erövringar. Och detta krig är i samma mån vuxet ur kapitalismens inre tendenser som de ekonomiska överenskommelser och parlamentariska kompromisser, vilka det begravt i blod och smuts.

Finanskapitalet, som kastat mänskligheten i krigets avgrund, har självt under krigets lopp underkastats katastrofala förändringar. Pappersmyntets beroende av produktionens materiella grundval har fullständigt rubbats. Allt mer förlorande sin betydelse som den kapitalistiska varucirkulationens medel och regulator förvandlade sig pappersmyntet till medel för rekvisition av rovet överhuvud för det militärt-ekonomiska våldet. Metallfyndets fullständiga urartning återspeglar den kapitalistiska varucirkulationens allmänna dödliga kris. Om den fria konkurrensen i sin egenskap av regulator för produktionen och distributionen i de stora ekonomiska områdena redan under kriget föregående årtiondena utträngdes av trust- och monopolsystemet, så visade sig genom krigets gång dess reglerande roll undandragen den ekonomiska sammanslutningens händer och utlämnad direkt till den militära statsmakten. Distributionen av råmaterial, exploateringen av Bakus Romaniens olja, Donetz-kolet, den ukrainska spannmålen, de tyska lokomotivens, järnvägsvagnarnas och automobilernas öde, det hungrande Europas proviantering med bröd och kött – alla dessa grundfrågor för världens ekonomiska liv regleras icke genom den fria konkurrensen, icke genom kombinationer av nationella och internationella trustar, utan genom direkt bruk av militärt våld i den fortsatta uppehållsens intresse. Om statsmaktens fullständiga underordnande under finanskapitalets välde fört mänskligheten till den imperialistiska slaktbänken, så har finanskapitalet genom denna masslakt icke blott fullständigt militariserat staten utan även sig själv och är ej längre i stånd att fylla sina väsentliga ekonomiska funktioner på annat sätt än medelst blod och järn.

Opportunisterna, som alltifrån världskriget i namn av den så småningom skeende övergången till socialismen uppfordrade arbetarna till moderation, som under kriget krävde klassanspråkslöshet i namn av borgfred och fosterlandsförsvar, kräver nu återigen av proletariatet självförnekelse till övervinnande av krigets förfärliga följder. Om denna predikan vunnit gehör hos arbetarmassorna, så skulle den kapitalistiska utvecklingen kunna på benknotorna av flera generationer fira sitt återupprättande i en ny, än mer koncentrerad och ohygglig form med utsikt till ett nytt, oundvikligt världskrig.

Till mänsklighetens lycka är detta icke mera möjligt.

Det ekonomiska livets förstatligande, mot vilket den kapitalistiska liberalismen satte sig så hårt till motstånd, har blivit ett faktum. Icke blott till den fria konkurrensen utan även till trusternas, syndikatens och andra ekonomiska vidunder ges icke längre någon väg tillbaka. Frågan är bara, vem som för framtiden skall bli bäraren av den förstatligade produktionen: den imperialistiska staten eller det segrande proletariatets stat?

Med andra ord: skall hela den arbetande mänskligheten bli livegen dagsarbetare åt en segerkrönt internationell klick, som i folkförbundets namn med tillhjälp av en ”internationell” här och en ”internationell” flotta här plundrar och rasar, där kastar till vederbörande en brödbit, dock övarallt slår proletariatet i bojor med det enda målet att bibehålla det egna herraväldet – eller skall arbetareklassen i Europa och de övriga världsdelarnas mest utvecklade länder ta den skakade och förstörda världsekonomin i egna händer för att säkerställa dess återuppbyggande på socialistisk grund?

Att förkorta den nu rådande krisepoken är möjligt endast med tillhjälp av den proletära diktaturen, som inte förlorar blicken i det förgångna och varken tar hänsyn till ärftliga privilegier eller egendomsrätten utan utgående från nödvändigheten av de svältande massornas räddning för detta syfte mobiliserar alla krafter och medel, inför den allmänna arbetsplikten och arbetsdisciplinens regim för att på denna väg under loppet av några år icke endast hela de gapande såren, kriget slagit utan också höja mänskligheten till en ny oanad höjd.

Krigets inverkan på småstaterna

Den nationella staten, som givit den kapitalistiska utvecklingen en mäktig impuls, har blivit för trång för produktionskrafternas fortsatta utveckling. Så mycket ohållbarare blev läget för de mellan stormakterna i Europa och andra världsdelar utströdda småstaterna. Dessa småstater, som uppstått på olika tider såsom brottstycken av stora stater, som skiljemynt till betalande av olika tjänster, som strategiska buffertar, har sina dynastier, sina imperialistiska anspråk, sina diplomatiska fuffens. Deras illusoriska oberoende hade fram till kriget samma stöd som den europeiska jämvikten: den oavbrutna motsättningen mellan de båda imperialistiska lägren. Kriget har rubbat denna jämvikt.

Genom att kriget i början gav Tyskland en väldig övervikt, tvang denna småstaterna att söka sitt väl och sin räddning i den tyska militarismens storsinne. Sedan Tyskland blivit slaget vände sig bourgeoisien i småstaterna gemensamt med sina patriotiska ”socialister” till den segrande ententeimperialismen och började i Wilsonprogrammets hycklande punkter söka garantierna för sitt fortsatta bestånd som självständiga stater. Samtidigt steg antalet småstater: ur den österrikisk-ungerska monarkiens bo, ur delarna av tsarriket avsåndrade sig nya statsväsen, vilka, knappast satta i världen, ömsesidigt rusade varann i strupen för statsgränsernas skull. Under tiden förberedde ententeimperialisterna sådana kombinationer av nya och gamla småstater för att binda dem genom det ömsesidiga hatets och den ömsesidiga vanmaktens ansvarighet.

Förtryckande och våldförande de små och svaga folken, prisgivande dem åt hunger och förnedring upphör ententeimperialisterna ej att, precis som ännu helt nyss centralmakternas imperialister, tala om folkens självbestämmanderätt, vilken nu i Europa som i övriga världsdelar ligger fullständigt söndertrampad.

Säkerställa de små folken en fri existensmöjlighet förmår endast den proletära revolutionen, som befriar alla lands produktionskrafter ur nationalstaternas trånga grepp, förenar folken i det intimaste ekonomiska samarbete på basis av en gemensam hushållningsplan och ger även det minsta och svagaste folk möjligheten att fritt och oavhängigt sköta sin nationella kulturs angelägenheter utan skada för Europas och hela världens förenade och centraliserade ekonomi.

Kolonierna

Det senaste kriget som icke minst var ett krig för koloniernas skull, var samtidigt ett krig med hjälp av kolonierna. I aldrig hittills sedd 'omfattning drogs koloniernas befolkning in i det europeiska kriget. Indier, negrer, araber, madagasker kämpade på den europeiska kontinenten – för vad? För sin rätt att också för framtiden förbli Englands och Frankrikes slavar. Aldrig visade sig det kapitalistiska våldet skändligare, aldrig upprullades kolonialslaveriets problem i en sådan skarp belysning som nu.

Därför uppkom en rad öppna uppror Och revolutionär resning i alla kolonier. I själva Europa erinrade Irland i blodiga gatustrider om, att det ännu alltjämt är ett förslavat land och känner sig som ett sådant. På Madagaskar, i Annam och andra land har den borgerliga republikens trupper under kriget måst undertrycka mer än ett uppror av kolonialslavar. I Indien har den revolutionära jänsingen inte upphört en enda dag och sista tiden kom det till en väldig arbetarstrejk i Asien, på vilken Storbritanniens regering svarade med pansarautomobiler i Bombay.

På så sätt ställdes kolonialfrågan i hela sin omfattning på dagordningen inte bara på diplomatkongressens gröna bord i Paris utan också i kolonierna själva. Wilsons program åsyftar i bästa fall endast en ändring i kolonialslaveriets firmaskylt. Koloniernas befrielse är möjlig endast i samband med befrielsen av arbetarklassen i moderländerna. Arbetarna och bönderna inte blott i Annam, Algier, Bengalen utan också i Persien och Armenien får möjligheten till en självständig existens först då, när Englands och Frankrikes arbetare störtat Lloyd George och Clemenceau och tagit statsmakten i egna händer. I mer utvecklade kolonier går kampen redan inte blott under den nationella befrielsens baner utan antar redan en öppet uttalad social karaktär. Om det kapitalistiska Europa med tvång ryckt de mest efterblivna världsdelarna in i den kapitalistiska virveln, så skall det socialistiska Europa komma de befriade kolonierna till hjälp med sin teknik sina organisationer, sitt andliga inflytande för att underlätta deras övergång till en planmässigt organiserad socialistisk hushållning.

Kolonialslavar i Afrika och Asien! Stunden för den proletära diktaturen i Europa skall också vara eder befrielses stund!

Kommunismen och demokratin

Hela den borgerliga världen anklagar kommunisterna för att de förintar friheten och den politiska demokratin. Detta är icke sant. Kommet till makten fastslår proletariatet endast den fullständiga omöjligheten att bruka den borgerliga demokratiens metoder och skapar betingelser och former för en ny, högre demokrati, arbetardemokratin.

Hela den kapitalistiska utvecklingens gång undergrävde, särskilt under den sista imperialistiska epoken, den politiska demokratin, inte blott därigenom att den splittrade

nationerna i två oförsonliga klasser utan också därigenom att den dömer talrika småborgare och halvproletära lager ävensom proletariatets undre lager till bestående ekonomisk avtyning och politisk vanmakt.

Arbetarklassen i de länder, vari den historiska utvecklingen givit den möjlighet därtill, har utnyttjat den politiska demokratin till organisation mot kapitalet. Samme kommer också senare att ske i de länder, där betingelserna för en arbetarrevolution ännu icke mognat. Men de breda mellanlagren på landsbygden såväl som i städerna hämmas genom kapitalismen i sin historiska utveckling och blir hela epoker efter. Den icke utöver sin kyrktornsspets skådande badenesiske och bajerske bonden, den genom den storkapitalistiska vinförfalskningen ruinerade franske vinodlaren i smått, den genom bankirer och deputerade utplundrade och bedragne amerikanske småfarmaren, alla dessa av kapitalismen från utvecklingens stora gata undanträngda sociala lager kallas på pappret genom den politiska demokratin till statens förvaltning. Men i verkligheten fattar i alla viktiga frågor, som avgör folkens öde, finansoligarkin sina beslut bakom ryggen på den parlamentariska demokratin.

Så var det framförallt i krigsfrågan, och detsamma utspelas nu i frågan om freden.

När finansoligarkin anser nyttigt att dölja sina våldsdåd genom parlamentariska omröstningar, står den borgerliga staten i dess syfte att nå det erfordrade målet till förfogande alla från föregående sekler ärvda och genom den kapitalistiska teknikens underverk mångfaldigade medel: lögn, demagogi, hets, smädelse, bestickning och terror.

Att kräva av proletariatet att det i slutuppgörelsen med kapitalismen, där det är fråga om liv och död from som ett lamm skall följa den borgerliga demokratin krav – det vore som att av en människa, som försvarar sitt liv och sin existens mot rövare, kräva att han följer de konstgjorda, villkorliga reglerna för fransk brottning, som fastställts av hans fiende och icke följts av denne.

Proletariatets statsapparat

I förstörelsens rike, där inte bara produktions- och transportmedlen utan också den politiska demokratin institutioner ligger som blodiga spillror, måste proletariatet skapa sin egen apparat, som framförallt måste tjäna som sammanbindningsmedel åt arbetarklassen och säkerställa åt denna ett revolutionärt ingripande i mänsklighetens vidare utveckling. Denna apparat är arbetarråden. De gamla partierna, de gamla fackföreningarna ha i sina ledares personer visat sig odugliga att förstå de av den nya epoken ställda uppgifterna, så mycket mindre utföra dem. Proletariatet skapade en ny form för en apparat som omfattar hela arbetarklassen utan hänsyn till yrke och politisk mognad, en elastisk apparat som är i stånd att alltjämt förnya sig, alltjämt utvidga sig, alltjämt dra in nya lager inom sitt område, att öppna sina dörrar för de proletariatet närstående arbetande lagren i stad och på land. Denna oersättliga organisation för arbetarklassens självförvaltning, för dess kamp och i framtiden också erövring av statsmakten är prövad genom olika länders erfarenhet och utgör också den största erövringen och det mäktigaste vapnet för vår tids proletariat.

I alla länder, där massorna vaknat upp och börjat tänka, bildas också alltjämt arbetar-, soldat- och bonderåd. Att befästa råden, att stärka deras auktoritet, att ställa dem i motsatsställning till bourgeoisins statsapparat – det är för närvarande huvuduppgiften för de klassmedvetna och ärliga arbetarna i alla land. Medelst råden förmår arbetarklassen rädda sig från den sönnerfrätning, som förts in i den genom krigets och svältens helveteskval, de maktägandes våldsdåd och de forna ledarnas förräderi. Medelst råden kommer arbetarklassen säkrast och lättast i alla land till makten, då råden kring sig förenar majoriteten av den arbetande befolkningen. Medels råden kommer den till makten hunna arbetarklassen att förvalta alla det ekonomiska och kulturella livets områden, så som detta för närvarande är fallet i Ryssland.

Den imperialistiska statens sammanbrott, från den tsaristiska till den allra mest demokratiska, försiggår samtidigt med det imperialistiska militärsystemets sammanbrott. De av imperialismen mobiliserade miljonarméerna kunde hålla stånd endast så länge proletariatet lydigt förblev under bourgeoisins ok. Den nationella enhetens sönderfallande betyder också ett oundvikligt sönderfallande av armén. Så skedde det först i Ryssland, sedan i Österrike och Tyskland. Detsamma är att vänta också i andra imperialistiska stater. Bondens uppror mot godsägaren, arbetarens mot kapitalisten, bådas mot den monarkiska eller ”demokratiska” byråkratin för oundvikligt till soldaternas uppror mot befälet och senare också till en skarp splittring mellan arméns proletära och borgerliga element. Det imperialistiska kriget, som ställde den ena nationen mot den andra gick och går över borgarkriget, som ställer den ena klassen mot den andra.

Den borgerliga världens bruk av lagen emot medborgarkriget och den ”röda terrorn” är det ohyggligaste hyckleri, som de politiska stridernas historia hittills uppvisat. Det skulle inte finnas något medborgarkrig om inte klickarna av utsugare, som bragt mänskligheten till undergångens brant, satt sig emot varje de arbetande massornas framträngande, om de inte anstiftat sammansvärjningar och mord och inkallat hjälp utifrån för att kunna upprätthålla eller återupprätta sina rövarprivilegier.

Medborgarkriget påtvingades arbetarklassen av dess dödsfiende. Arbetarklassen måste besvara slag med slag om den inte vill svika sig själv och sin framtid, som samtidigt också är hela mänsklighetens framtid. Genom att aldrig på konstlad väg frambesvärja medborgarkriget strävar de kommunistiska partierna till att i möjligaste mån förkorta dess varaktighet, att – om det dock blir en järnhård nödvändighet – minska antalet av dess offer och framför allt säkerställa proletariatets seger. Härav inser man klart nödvändigheten att avvärja bourgeoisien och beväpna arbetarna, att bilda en kommunistisk armé till skydd för proletariatets makt och för oantastbarheten av det socialistiska samhällsbygget. En sådan är Sovjet-Rysslands röda armé, som uppstått till skydd för arbetarklassens erövringar mot varje överfall inifrån eller utifrån. Rådsarmén är oskiljaktig från rådsstaten.

Den tredje Internationalen

Medvetna om sina uppgifters världshistoriska karaktär har de upplysta arbetarna redan vid första stegen till sin organiserade socialistiska rörelse strävat efter en internationell sammanslutning.

Grundstenen till denna lades 1864 i London i den första Internationalen. Tysk-franska kriget, varur uppväxte Hohenzollerns Tyskland, undergrävde den första Internationalen i det den samtidigt gav impuls till de internationella arbetarepartierna. Redan år 1889 förenade sig dessa partier på kongressen i Paris och skapade den andra Internationals organisation. Men arbetarrörelsens tyngdpunkt låg under denna period helt på nationell mark inom de nationella staternas ram, på basen av den nationella industrien, inom den nationella parlamentarismens område. Årtionden av organisatoriskt och reformatoriskt arbete skapade en generation av ledare, som till sitt flertal erkände den sociala revolutionens program i ord, men i verkligheten förnekade det och försumpades i reformism och anpassning till den borgerliga staten. Den opportunistiska karaktären hos de ledande partierna inom den andra Internationalen urpuppade sig slutgiltigt och förde till världshistoriens största sammanbrott i det ögonblick, då händelsernas förlopp av arbetarpartierna fordrade revolutionära kampmetoder. Om kriget 1870 gav den första Internationalen ett hårt slag genom att avslöja att bakom det socialt revolutionära programmet ännu icke stod någon slutna massornas makt, så dödade kriget av 1914 den andra Internationalen genom att visa, att över förbrödrade arbetarmassor står partier, som förvandla sig i underdåniga organ för den borgerliga staten.

Detta gäller icke blott socialpatrioterna, som i detta nu öppet i bourgeoisiens läger blivit dess gynnade förtroendemän och tillförlitliga bödlar mot arbetarklassen, utan också den svävande obeständiga socialistiska centern som nu bemödar sig att förnya den gamla internationalen, d. v. s. dess ledande spetsars inskränkthet, opportunistisk och revolutionära maktlöshet. Tysklands oavhängiga parti, den nuvarande majoriteten i det franska socialistpartiet, de mensjevistiska grupperna i Ryssland, Englands oavhängiga arbetarparti och andra liknande grupper försökte faktiskt fylla den plats, de gamla officiella partierna av den andra Internationalen hade intagit före kriget, genom att som förut uppträda med kompromissens och enhetens idéer, på detta vis med alla medel paralysera proletariats energi, förlänga krisen än mer och på så sätt än mer öka eländet i Europa. Kampen mot den socialistiska centern är den nödvändiga förutsättningen för den framgångsrika kampen mot imperialismen.

Förkastande halvheten, lögnaktigheten och lättjan hos de utlevda socialistiska partierna, känner vi de i den tredje Internationalen förenade kommunisterna, oss som de direkta fortsättarna av de hjältemodiga ansträngningarna och martyriet av en lång rad revolutionära generationer, från Babeuf till Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg.

Om den första Internationalen förutsett den kommande utvecklingen och utstakat dess vägar, om den andra Internationalen samlat och organiserat miljoner proletärer, så är den tredje Internationalen den öppna massaktionens International, det revolutionära förverkligandets, handlingens International.

Den socialistiska kritiken har till fyllest brännmärkt den borgerliga världsordningen. Det internationella kommunistiska partiets uppgift består i att omstörta denna ordning och i dess ställe upprätta den socialistiska ordningens byggnad.

Vi uppfordra arbetets män och kvinnor i alla land att förena sig under den kommunistiska fanan, i vars tecken redan de första stora segrarne vunnits.

Proletärer i alla land! I kamp mot det imperialistiska barbariet, mot monarkien, mot de privilegierade stånden, mot den borgerliga staten och den borgerliga egendomen, mot alla slag och former av socialt och nationellt förtryck – förena eder.

Under arbetarrådets, den revolutionära kampens för proletariats makt och diktatur baner, under den Tredje Internationalens baner – proletärer i alla land, förenen eder!

INTERNATIONALEN I MOSKVA.